

„მოვედი, რათა დავამონმო ჭეშმარიტება“

ჩვენი სამღვდელთა, ისევე როგორც მართლმორწმუნე ქართველობა ყველაზე ფხიზელი და ერთგული მცველი იყო ქრისტეს წმ. ეკლესიისა, წმ. მართლმადიდებლობისა, მრავალტანჯული, მრავალნამებული და მრავალსისხლდათხეული ღვთისმოყვარე და ჯაცთმოყვარე ქართველი ერისა. ასეა დღესაც და, ღრმად გნამს, ასე იქნება მომავალშიც, ვიდრე აღსასრულამდე ამ წარმავალი და დროებითი წუთისოფლისა.

აკაკი მინდიაშვილი

თეოლოგი

მამულისა და სარწმუნოებისთვის საუკუნეთა მანძილზე უამრავი სამღვდლო და საერო პირი მონამებრივად აღესრულა. იყვნენ ისეთებიც, რომლებიც, მართალია, ე.წ. ბუნებრივი სიკვდილით გარდაიცვალნენ, მაგრამ მათი ცხოვრება, იშვიათი გამონაკლისის გარდა, ქრისტეს წმ. მართლმადიდებელი ეკლესიისა და სამშობლოსთვის ერთგვარ მარტვილობას წარმოადგენდა; ისინი გასაოცარი სიმტკიცითა და თავდადებით იცავდნენ ღვთივბოძებულ მართალ სარწმუნოებას, საღვთო მცნებებსა და ღვთივგანცხადებულ ჭეშმარიტებებს (დოგმატებს) და ამგვარად აღასრულებდნენ იმ მისიას, რისთვისაც უფალი თითოეულ ჩვენთაგანს (თვით საკუთარი სიცოცხლის განირვის ფასად) მოგვიწოდებს:

– მოვედი, რათა დავამონმო ჭეშმარიტება!

სიტყვა „მარტვილი“ ეტიმოლოგიურად, თარგმანით სწორედ „მონამე“-ს ნიშნავს, მას, ვინც ქრისტესმიერი მონამებრივი ცხოვრებითა და სისხლით ამონამებს ჭეშმარიტებას, ე.ი. ამონამებს ხორცშესხმულ, განკაცებულ ღმერთს, ღმერთკაცს, მაცხოვარს ჩვენსას და უფალს, იესო ქრისტეს, რომელიც ამბობს:

„მე ვარ ჭეშმარიტება“ (იოანე 14,6).

სიტყვა „მარტვილიდან“ ანუ „მონამიდან“ მომდინარეობს სიტყვა „მონამე“, რადგან „მარტვილი-

ნი“ სიტყვით და საქმით ამონამებდნენ და ამონამებენ, რომ ქრისტეა ჭეშმარიტი ღმერთი, ძე ღვთისა ხორცშესხმული, ნეტარი და ერთადერთი მბრძანებელი, მეუფეთა მეუფე და უფლებათა უფალი, ანი და ჰაე, პირველი და უკანასკნელი, დასაბამი და დასასრული, ნათელი ნათლისაგან, ღმერთი ჭეშმარიტი ღვთისგან ჭეშმარიტისა, შობილი და არა ქმნილი, ერთარსი მამისა, მაცხოვარი, ჩვენი ღმერთი, რომელიც არის, იყო და იქნება, ყოვლისმპყრობელი, ვის მიერაც შეიქმნა ყოველივე და ვის გარეშე არაფერი შექმნილა, ის არის ღმერთი, რომელიც გამოჩნდა ხორციით, გამართლდა სულით, ეჩვენა ანგელოზებს, ქადაგებულ იქნა წარმართთა შორის, სარწმუნო იქნა ქვეყნიერებისთვის და ამაღლდა დიდებით, ძე ღმრთისა, რომელიც მოვიდა და მოგვცა გონება, რათა შევიცნოთ ჭეშმარიტება და ვიყოთ ჭეშმარიტებაში, რომელიც არის უფალი იესო ქრისტე – ჭეშმარიტი ღმერთი და მარადიული სიცოცხლე. და სწორედ ჭეშმარიტი ღმერთის დამონამებელნი და აღმსარებელნი სიტყვითა თუ საქმით – სარწმუნოებრივი ცხოვრებით, – ხშირად მარტვილნი, მონამენი ხდებოდნენ, – მონამებრივად ასრულებდნენ თავიანთ სიცოცხლეს.

ამრიგად, ბერძნული სიტყვა „მარტიროს“, რომელიც ქართულად ითარგმნება, როგორც „წამებული“, „მონამე“, ეტიმოლო-

გიურად ნიშნავს „მონამე“-ს, კონკრეტულად იმ მონამეს, რომელიც ქრისტესადმი თავის ურყევ ყოვლადწმიდა რწმენას სისხლით დაამონამებს და ვინც ქრისტესთვის საკუთარ სიცოცხლეს შესწირავს.

თვითონ იესო – უზენაესი, უმაღლესი და უპირველესი მონამე, ანუ მონამეა ჭეშმარიტებისთვის, რომელმაც პილატეს სამსჯავროზე ჯვარცმის წინ გამოგვიცხადა:

„ამისთვის შობილი ვარ და ამისთვის მოვევლინე სოფლად, რათა ვწამო ჭეშმარიტი“.

ე.ი. მე იმიტომ დავიბადე და იმიტომ მოვედი წუთისოფელში, რომ ჭეშმარიტება დამემონამებინაო, რაც აღასრულა კიდეც, – ჭეშმარიტება თავისი ყოვლადწმიდა სისხლით დაამონამა.

ამის შესახებ იოანე ღვთისმეტყველი წმ. აპოკალიფსის წიგნიდან გვეტყვის სულიწმიდისმიერ, რომ იესო ქრისტე ერთგული მონამეა... რომელმაც შეგვიყვარა და საკუთარი სისხლით გვიხსნა ცოდვებისგან.

ესაა ყოველი ჭეშმარიტი მართლმადიდებელი მღვდელმსახურის, და საერთოდ, ყოველი ჭეშმარიტი ქრისტიანის მისია, – **ალიაროს, დაამონამოს ჭეშმარიტება არა მარტო გულში, დაფარულად, არა მარტო სიტყვით, არა მარტო საქმითა და ცხოვრების წესით, არამედ საჭიროების შემთხვევაში, მსგავსად ქრისტეს და მისი ყველა მონამე წმინდანისა – სისხლითაც, საკუთარი სიცოცხლის განირვითაც.**

ამ კონტექსტში სრულიად ნათელი და გასაგებია ჩვენი დიდი წინაპრის, წმ. მეფე-ვახტანგ გორგასლის ანდერძი შთამომავლობისადმი:

„ქართველნი, ეძიებდით ქრისტესთვის სიკვდილს“.

საქართველოს მთელი 2000 წლოვანი ქრისტიანული ისტორია ერთი გაბმული მარტიროლოგიაა, ტანჯვა და მონამეობა ქრისტესთვის, ანუ ჭეშმარიტებისთვის და ვიცყვით იმასაც, რომ **„ქართლის ცხოვრების“** სისხლიანი ქრონიკები და მარტიროლოგია ჯერ არ დასრულებულა.

გარდა ყოველივე ზემოთქმულისა, მღვდელმსახურთა და მართლმორწმუნე ქრისტიანთა ცხოვრება მონამეობა იმ თვალსაზრისითაც, რომ მათ მთელი ცხოვრების მანძილზე უნვეთ ბრძოლა ცოდვებთან, ცოდვითმიდრეკილებებთან, ვნებებთან და როგორც წმ. პავლე მოციქული იტყოდა, ცისქვეშეთის ბნელ ძალებთან, ანუ დაცემულ ანგელოზებთან.

ერთ მღვდელმსახურს, ჰქონდა რა გულმხურვალე, წმინდა და ღრმა სიყვარული უფლისა ჩვენისა და მაცხოვრის, იესო ქრისტეს მიმართ, სწყუროდა, მონამებრძვად მომკვდარიყო უფლისათვის და თანაც ჯვარცმული სიკვდილით.

აჰა, მოახლოვდა ჟამი მისი ამქვეყნიური ცხოვრებიდან გასვლისა, მაგრამ, მისდა სამწუხაროდ, ვერ ეღირსა ქრისტესთვის მონამებრივ სიკვდილს და აი, გარდაცვალების წინ ის ღირსი გახდა ღვთისაგან საიდუმლოებრივი განცხადებისა იმასთან დაკავშირებით, რომ მთელი მისი ცხოვრება – ეს იყო ქრისტესთვის მონამებრივი ცხოვრება, დაუძინებელი, განუწყვეტელი, შეუწყვეტელი ბრძოლა ცოდვებთან, ცოდვითმიდრეკილებებთან და ვნებებთან, რის გამოც, ვითარცა ჯვარცმული, ღირსი გახდებოდა მარადიულ ცხოვრებაში იმავე ზეციური გვირგვინისა, რისი ღირსნიც ქრისტესთვის ჯვარცმით წამებულნი ხდებოდნენ.

ჩვენი სამღვდლოებისა და მრევლის, საერთოდ, ქრისტესმოყვარე ქართველი ხალხის გამორჩეული თვისება ქრისტეს წმ. ეკლესიის ერთგულებასა და მართლმადიდებლობისთვის თავგან-

წირვასთან ერთად იყო და არის ტოლერანტობა, შემწყნარებლობა, სხვა ხალხების, სხვა აღმსარებლობის, სხვა რელიგიების მიმართ.

დიახ, ჩვენ ვიყავით და დღესაც ვართ ტოლერანტები სხვა სარწმუნოებისა და ეროვნებათა მიმართ, მაგრამ ეს, რა თქმა უნდა, არ ნიშნავს იმას, რომ ვალიარებთ მართლმადიდებლობის გარდა სხვა რომელიმე სარწმუნოების ჭეშმარიტებას, რადგან ჭეშმარიტება ერთია და ეს გახლავთ ის მოძღვრება, რომელიც ქრისტემ ზეციდან დედამიწაზე მოგვიტანა, რომელსაც დღემდე დაურღვევლად, უბინოდ, შეურყვნელად, დაუმახინჯებლად, უზადოდ ინახავს და იცავს ერთი მხოლოდ წმ.

მართლმადიდებელი ეკლესია და რომელიც ამის გამო ინარჩუნებს ადამიანის მაცხოვრებელ, გადამრჩენელ, მხსნელ ძალასა და მნიშვნელობას. სწორედ მართლმადიდებელი ეკლესია დარჩა დღემდე ერთგული ღვთის მონოდებებისა და გაფრთხილებებისა, რომელნიც გამოგვიცხადა უშუალოდ როგორც თვით უფალმა ღმერთმა, ისე – წინასწარმეტყველთა და მოციქულთა მეშვეობით, რომ

– ყველა ხალხს... ასწავლეთო ყოველივეს დაცვა, რაც მე გამცნეთ (მათე 28,20).

– ვინც დაარღვევს ერთს ამ უმცირეს მცნებათაგანს და ისე ასწავლის ადამიანებს, უმცირესი დაერქმევაო მას ცათა სასუფეველში (მათე 5,19-20).

უფალი წმ. მოსეს, წმ. პავლესა და წმ. იოანე ღვთისმეტყველის პირით გვიცხადებს:

– არა თუ რომელიმე ადამიანი, თვით „ანგელოზიც კი, თუ ის გახარებთ თქვენ რაიმეს, გარდა იმისა, რაც უკვე გეხარათ, შეჩვენებულ იქნასო“ (გალ. 1,81).

– ღვთის მცნებებს არც უნდა მიემატოს რამე, არც უნდა დააკლდესო (სკ. 12,32).

– ვამოწმებ ყველასათვის, ვიცხადებ ესმის ამ წიგნის წინასწარმეტყველების სიტყვები:

თუ ვინმე დაუმატებს ამას, ღმერთი გაუმრავლებს მას ამ წიგნში ჩაწერილ წყლულებს და თუ ვინმე მოაკლებს ამ წინასწარმეტყველების წიგნის სიტყვებიდან, ღმერთი

ნაართმევს მონაწილეობას სიცოცხლის ხიდან, წმ. ქალაქიდან და იქიდან, რაც ამ წიგნშიაო ჩაწერილი (გამოცხ. 22,18-19).

აი, ის, რაც თავად გვამცნო უფალმა, გვაუწყა წმ. წინასწარმეტყველთა და წმ. მოციქულთა მეშვეობით, იგივე დაადგინეს და დააკანონეს სულიწმიდის მაღლით განათლებულმა წმ. მამებმა, წმ. საეკლესიო კრებებმა, **„დიდი სჯულის კანონმა“.**

ღმერთი უცდომელია, უცოდველია, სრულყოფილია, სრული სისავსეა, ასევე – სრულყოფილი, უცდომელი, მაცხოვრებელია საღვთო სჯული, ღვთის სიტყვა, ღვთის მოძღვრება. ამიტომ მას ცოდვილ და ცდომილ ადამიანთა მხრიდან არანაირი მოდერნიზირება, არანაირი ცვლილება, არანაირი „განახლება“ არ სჭირდება, რადგან ის მარად ახალია და მუდამ-ჟამს მაცხოვრებელია, როგორც თვით უფალი ბრძანებს ამასთან დაკავშირებით.

– უმალ ცა და მიწა გადაივლის, ვიდრე ერთი წერტილი ამოვარდება სჯულიდან (ლუკა 16,17).

– ვიდრე ცა და დედამიწა არ გადაივლის, არც ერთი იოტა ანდა არცერთი წერტილი არ გადაივლის სჯულისა, ვიდრე ყოველივე არ აღსრულდება (მათე 5,19).

ღვთის ყველა ამ ჭეშმარიტებას, ყველა ამ მცნებას შეუცვლელად და დაუმახინჯებლად, ყოველგვარი მოდერნიზებისა და ე.წ. „განახლებების“ გარეშე ასრულებს და ასწავლის საუკუნეთა მანძილზე წმ. მართლმადიდებელი ეკლესია. იესო ქრისტეს წინასწარმეტყველების თანახმად კი:

– ვინც ასრულებს და ასწავლის, მას დიდი დაერქმევა ცათა სასუფეველში (მათე 5,19).

ხოლო:

– ვინც დაარღვევს ერთს უმცირეს მცნებათაგანს და ისე ასწავლის ადამიანებს, უმცირესი დაერქმევა ცათა სასუფეველში (მათე 5,19).

საგულისხმოა, რომ წმ. მამებმა 842 წელს ჩატარებულ ადგილობრივ კრებაზე დაადგინეს და გამოაცხადეს არა რელიგიათა, არა რომელიმე სხვა სარწმუნოების ზეიმი, არამედ სწორედ მართლმადიდებლობის ზეიმი. ამ

კრების აქტების საფუძველს წარმოადგენდა 787 წლის ნიკეის მე-7 მსოფლიო კრების დადგენილებანი, – დაგმობილ იქნა პირველ ყოვლისა, ხატმებრძოლთა ცრუსწავლება, როგორც თავისებური განმეორება მანამდე არსებული ყველა ცრუსწავლებისა, ყველა ერესისა.

და მართლმადიდებლობის ზეიმი (და კიდევ ერთხელ ვიმეორებთ, არა სხვადასხვა სარწმუნოებათა ზეიმი) 842 წლიდან მოყოლებული, ტრადიციულად აღინიშნება ყოველ წელს წმ. მართლმადიდებელი ეკლესიის მიერ წმ. დიდმარხვის პირველსავე კვირას, რითაც ხაზგასმა ხდება მართლმადიდებლობის განსაკუთრებული მაცხოვრებელი, გადამრჩენელი მნიშვნელობისა.

მიუხედავად ყოველივე ზემოთქმულისა, მიუხედავად მართლმადიდებლობის ჭეშმარიტებისა, თვით იესო ქრისტე, მისი წმ. მოციქულები, წმ. მამები „დიდი სჯულის კანონი“ კატეგორიულად გამორიცხავენ ღვთის სიტყვის ქადაგებასა და სწავლებაში რაიმეგვარ, თუნდაც იოტისოდენა ძალდატანებას (ძალადობას). უფალი ღმერთი მოგვმართავს წმ. პეტრე მოციქულის პირით, რომ

– მწყემსეთო ღვთის სამწყსო, რომელიც თქვენს შორისაა, მაგრამ არა იძულებით, არამედ ნებით და ღვთისათვის სათნოდ, არა საზიზღარი შეძენისათვის, არამედ გულმოდგინებით (პეტრე 5,1).

იესო ქრისტე თვით ჭეშმარიტი სარწმუნოების, ღვთიური მოძღვრების მიღება-არმიღების უმნიშვნელოვანეს საკითხშიც კი უმთავრეს და გადაამწყვეტ მნიშვნელობას თვით ადამიანის პიროვნულ, თავისუფალ ნებას ანიჭებს და საქადაგებლად წარგზავნილ მოციქულებს და ამ უკანასკნელთა სულიერ მემკვიდრეებს, სამღვდელთა წარმომადგენლებს რწმენის საქმეში ამგვარივე დამოკიდებულებისკენ მოუწოდებს:

– ვინც არ მიგიღებთ თქვენ და არც მოისმენენ თქვენს სიტყვებს, მაშინ სახლიდან ან ქალაქიდან გამოსვლისას დაიბერტყეთო მტვერი თქვენი ფეხებიდან (მათე 10,14).

თუ ადამიანი იძულებით ცდილობს ვინმეს ქრისტეს გზაზე დაყენებას, მისთვის ქრისტიანული

მრწამსისა და ქრისტიანული ცხოვრების წესის თავსმობვევას, ამით ის ბოროტებისა და ძალადობის უპირატესობასა და ძლიერებას აღიარებს, რადგან გაუცნობიერებლად თვლის, რომ ქრისტიანული მოძღვრება, ქრისტიანული სარწმუნოება – ეს უმაღლესი ღვთიური სიკეთე – მხოლოდ და მხოლოდ ამ გზით – ძალდატანებით, ძალადობით, იძულებით, თავისუფალი ნების დათრგუნვით (ანუ ბოროტებით) და არა ნებაყოფლობით შეძლებს ურწმუნო ადამიანი რწმენასა და ღვთიურ ნებას დაუმორჩილოს.

ამიტომ ოდითგანვე წმ. მართლმადიდებელ ეკლესიას ტოლერანტული, შემწყნარებლური დამოკიდებულება აქვთ სხვების, სხვადასხვა სარწმუნოებისა და ხალხების, ერების, ეთნიკური ჯგუფების მიმართ, რაც, რა თქმა უნდა, გამორიცხავს მათ თავისუფალ ნებაზე რაიმეგვარ ძალდატანებას, რაიმეგვარ იძულებას, მით უფრო, ჩაგვრას, დარბევას, დევნა-შევიწროებას და ა.შ. ასეა დღეს, ასე იყო წარსულში.

ასე მაგალითად, – თბილისში მაჰმადიანებით დასახლებულ უბანში წმ. დავით აღმაშენებლის მიერ აკრძალული იყო, ნიშნად ამ რელიგიის წარმომადგენელთა სულიერი გრძნობისადმი ტოლერანტული დამოკიდებულებისა, ღორების დაკვლა, რაც, ცხადია, არ გულისხმობდა მართლმადიდებლობის, როგორც ჭეშმარიტი მოძღვრების სხვა მოძღვრებებთან გათანაბრებას. დღესაც და წარსულშიც სამღვდლოებისა და მორწმუნე მართლმადიდებელი მრევლის წარმომადგენლები ყოველთვის მკაფიოდ მიჯნავდნენ ჭეშმარიტ და არაჭეშმარიტ მოძღვრებებს. მართლმადიდებელნი საუკუნეთა მანძილზე არა მარტო სიტყვით, არამედ ხშირად მონამებრივი სისხლითაც ამონებდნენ ქრისტიანული მოძღვრების, მართლმადიდებელი სარწმუნოების ღვთივობებულობას, მის გადამრჩენელ ძალასა და მადლმოსილებას, მხოლოდ და მხოლოდ უფლის მიერ დაფუძნებული წმ. მართლმადიდებელი ეკლესიის წიაღში ცხოვრების შესაძლებლობას.

ჩვენი მიზანია ცხონება, ღმერ-

თთან დაკარგული ერთობის აღდგენა, განღმერთობა, სული წმიდის მადლის მოპოვება, რაც შეუძლებელია ქრისტეს წმ. ეკლესიისა და ღვთივობებულო მართლმადიდებელი მაცხოვრებელი ღვთიური მოძღვრების გარეშე.

სხვადასხვა საუკუნეებში არაერთხელ დასმულა ასეთი შეკითხვა:

რატომ არ ცხონდებიან არამართლმადიდებლები, მათ შორის ხომ მრავლად არიან კარგი და კეთილი ადამიანები? მაგრამ განა მათზე უკეთესი ადამიანები არ იყვნენ ძველი აღთქმის მართალი ადამიანები, რომლებიც, მიუხედავად ამისა, სიკვდილის შემდეგ მაინც ჯოჯოხეთში ხვდებოდნენ. გავისხენოთ თუნდაც თვით იაკობ პატრიარქი როგორ დასტიროდა იოსებს, როგორ დიდხანს დასტიროდა და გლოვობდა შვილს და ამბობდა: მგლოვიარე ჩავალო ჩემს შვილთან შავეთში (დაბადება 37, 34-35) და ამ სიტყვებით, არსებითად, დასტიროდა და გლოვობდა საკუთარ თავსაც.

ნათქვამიდან სრულიად ნათლად და ლოგიკურად გამომდინარეობს შემდეგი უტყუარი დასკვნა:

ცხონება, შეუძლებელია მაცხოვრის გარეშე და, მაშ, როგორღა ცხონდებიან სხვა რელიგიების წარმომადგენლები, რომელთაც საერთოდ არა სწამთ მაცხოვარი, ანდა – წარმომადგენლები სექტებისა, რომელთაც არასწორად სწამთ ქრისტე, ან – ისინი, რომელთაც თავისივე ნებით საერთოდ ქრისტეს წმინდა ეკლესიის გარეთ დააყენეს საკუთარი თავი?!

წმ. კვიპრიანე კარსაგენელის თქმით, „ქრისტეს ეკლესიის გარეთ თავშეყრილებს ნუთუ სჯერათ, რომ ქრისტე მათთან არის? ასეთებს, თუნდაც მოკვდნენ რწმენის აღიარებისათვის, სისხლიც ვერ ჩამორეცხავს მათ ლაქას... მონამე ვერ იქნება ის, ვინც ეკლესიაში არ არის, ცათა სასუფეველს ვერ დაიმკვიდრებს ის, ვინც ეკლესია მიატოვა“...

ცხონება, ხსნა შეუძლებელია მართალი სარწმუნოების, წმ. საეკლესიო საიდუმლოებების, უფლის მცნებათამიერი ცხოვრებისა და მაცხოვრის გარეშე, ვის მოლოდინშიც ცხოვრობდნენ ძველი აღთქმის

წინასწარმეტყველნი და მართალნი, რომლებსაც სიკვდილის შემდეგ ჯოჯოხეთში ხვდებოდნენ.

ხსნა შეუძლებელია მხსნელის გარეშე, ე.ი. ქრისტეს გარეშე!

ის, ვინც ამტკიცებს, რომ ხსნა, ცხოვნება შესაძლებელია მხსნელის, მაცხოვრის გარეშეც, ის ცნობიერად, თუ გაუცნობიერებლად შეფარულად, თუ შეუფარავად გმობს თვით მაცხოვარს და ჭეშმარიტი ღვთის უარყოფელი და ღვთისმგმობელი ხდება.

* * *

წმინდა პავლე მოციქული გვიჩვენებს, რომ მუდამ ვიხსენებდეთ ჩვენს წინამძღოლებს, რომლებიც ღვთის სიტყვას გვიქადაგებდნენ და მათი ცხოვრების შემყურეები ვბაძავდეთ მათ რწმენას, მათ სარწმუნოებას (ებრ. 13,7), და პირდაპირ თხოვნით მოგვმართავს ეს ღვთივსულიერი და ღმერთშემოსილი მოციქული, რომ შევიცნოთ უფლისმიერი ჩვენი წინამძღოლები და მშრომელნი, ჩვენი დამრიგებლები, უაღრესი სიყვარული გამოვიჩინოთ როგორც მათ მიმართ, ისე მათ საქმეთა გამო (1თეს. 5, 12-13).

რა თქმა უნდა, ჩვენ უაღრეს სიყვარულს უნდა ვიჩენდეთ ჩვენი სულიერი მოძღვრების მიმართ, საერთოდ სამღვდელთა მიმართ, ყოველთვის და ყველაფერში უნდა ვმორჩილებდეთ ჩვენს სულიერ წინამძღოლებს, ჩვენს დამრიგებლებს, გარდა იმ შემთხვევისა, თუ ისინი ღვთის მცნებებისა და დოგმატების, ღვთივგამოცხადებული ჭეშმარიტებების წინააღმდეგ მოგვიწოდებენ და გვახსნავენ.

მაგრამ, მიუხედავად ყოველივე ზემოთქმულისა, წმ. იოანე ოქროპირის თანახმად, ჩვენ, ქრისტიანებს, მართლმადიდებლებს, განსაკუთრებით გვაქვს აკრძალული ცდომილებაში ჩავარდნილ ცოდვით დაცემულ ადამიანთა ძალადობრივი გამოსწორება.

ჩვენი ბრძოლის მიზანია არა ცოცხალთა მკვდრებად გადაქცევა, არამედ მკვდრების (ე.ი. სულიერად მკვდრების) გაცოცხლება და ამ ბრძოლის სიყვარულით, სიმშვიდით, მოთმინებითა და ძალდაუტანებლად წარმართვა...

ჩვენ ბოროტქმედებებით კი არ ვდევნით ერეტიკოსებს, მწვალებ-

ლებსა თუ ბოროტის მოქმედთ, არამედ ღვთის სიტყვით და თვით ცრუსწავლებათა მიმდევრებს, – მწვალებლებს კი არ ვავიწროვებთ, არამედ მხოლოდ მათ სწეულებას – ცრუ, მწვალებლურ სწავლებას. ჩვენ გვძაგს არა მწვალებელი ადამიანები, არამედ თვით ამ ადამიანთა ცრუსწავლება – მწვალებლობა. ხოლო თვით მწვალებელთ, ცრუსწავლების მიმდევრებს შევავიწროვებთ ღვთის სიტყვით და არა მარტო შევავიწროვებთ, არამედ ყოველთვის ვცდილობთ კეთილს ვუყოფდეთ მათ მაშინაც კი, როცა ჩვენს წინააღმდეგ სჩადიან ბოროტებას, ამავე დროს, ყოველდღიურად ვლოცულობთ ღვთისადმი მათთვის, ვითარცა ჭეშმარიტებისაგან განდგომილი, შეცდომილი დებისა და ძმებისათვის:

პირად მტრებს ჩვენ ბოროტის წილ ბოროტს კი არ მივაგებთ, კი არ ვდევნით, არამედ ვლოცულობთ ღვთის წინაშე მათთვისაც ყოველდღიურად ისევე, როგორც მართლმადიდებელი სარწმუნოებისა თუ ჭეშმარიტი ღმერთის უარყოფლებისათვის აი, ამ სიტყვებით:

„აცხოვნე, უფალო და შეინყალებენ მოძულენი და მაჭირვებელნი ჩემნი და მოქმედნი ჩემ ზედა უსჯულოებასანი და რომელნი მძლავრობენ და მყვედრიან მე, ნუ დასჯი ცოდვათა და უსჯულოებათა შინა მათთა ჩემთვის, არამედ მოაქციენ იგინი ბოროტისაგან, რომელ აქვენ ჩემდა მომართ და შეინყალებენ დითა წყალობითა შენითა“.

და, მაშასადამე, ასე და ამგვარადაც აღვასრულებთ მცნებას უფლისას:

– გიყვარდეთ თქვენი მტრები, დალოცეთ თქვენი მანყევრები, სიკეთე უყავით თქვენს მოძულეებს და ილოცეთ მათთვის, ვინც თქვენ გავიწროვებთ და გდევნით (მათე 5,44).

როგორც წმ. პავლე მოციქულიც აცხადებს კორინთელთა მიმართ პირველ ეპისტოლეში:

– გვლანძღვენ – ვლოცავთ, გვდევნიან – ვითმენთ, სახელს გვიტყვენ – ვეფერებით (1 კორინთ. 4,12-13).

წმ. პავლე მოციქულის ამ სიტყვებიდანაც შესანიშნავად ჩანს, როგორი შემწყნარებლური, როგორი მომთმენი, როგორი ტოლერანტუ-

ლი, როგორი ღვთისმოსავია ჭეშმარიტ ქრისტიანთა დამოკიდებულება არაქრისტიანთა მიმართ და სამაგიეროდ, როგორი აგრესიული და ძალადობრივია სხვათა დამოკიდებულება თვით მართლმადიდებელ ქრისტიანთა მიმართ. ეს რომ ასე არ ყოფილიყო და ასე არ იყოს დღესაც, მაშინ, ცხადია, წმ. მართლმადიდებელ ეკლესიას ამდენი ტანჯული, ამდენი დევნილი და წამებული აღარ ეყოლებოდა. სწორედ წმ. მართლმადიდებელი ეკლესიაა, წმ. პავლე მოციქულის თქმით, სვეტი და სიმტკიცე ჭეშმარიტებისა, დაფუძნებული და აღშენებული თვით უფლისა ჩვენისა და მაცხოვრის იესო ქრისტეს მიერ და ამიტომ მის წმ. ეკლესიას ვერ სძლევენ თვით ჯოჯოხეთის ბჭეთაგან გამოსული უბოროტესი, ბნელი ძალები. უფალმა ბრძანა: **„კლდესა ზედა აღვაშენო ეკლესიაჲ ჩემი და ბჭენი ჯოჯოხეთისანი ვერ ერეოდენ მას“ (მათე 16,18).**

ზემოთქმულიდან გამომდინარე, დღესაც, ვცხოვრობთ რა ყოველად ურთულეს ეპოქაში ჩვენი პატრიარქის, ილია II-ის თქმით:

– ბოროტი ყოველწინად ცდილობს ეკლესიაში შფოთვისა და განხეთქილების შემოტანას.

დღეს მართლმადიდებელ ქრისტიანს დინების აღმა უხდება სვლა, რაც სულ უფრო მეტ წინააღმდეგობას გვიქმნის, მაგრამ, მიუხედავად ყველაფრისა, ჩვენ მაინც უნდა ვიაროთ ამ გზით...

ზოგიერთნი უფიცობისა და მცირედმორწმუნეობის გამო მართლმადიდებელ სარწმუნოებას სხვა რელიგიებთან ათანაბრებს, მუდამ უნდა გვახსოვდეს, რომ ეკლესია იესო ქრისტეს – ღმერთის მისტიური სხეულია და იგი თვით უფლის მიერ არის დადგინებული, ამდენად და ამიტომ იგი უძლეველია.

მხოლოდ მართლმადიდებელი ეკლესიის მადლით არის შესაძლებელი აბსოლუტურ ჭეშმარიტებასთან მიახლება, სულიერი სრულყოფის კიბეზე ამაღლება. მხოლოდ ის იცავს განუყოფელი სამოციქულო ეკლესიის რწმენასა და ტრადიციებს.

წმ. ირინეოს ლიონელი ამბობს:

„სადაც ეკლესიაა, იქ სულიწმიდაა და სადაც სულიწმიდაა, იქ ეკლესიაა მისი სრული ჭეშმარიტებით...“

პატრიარქი აფრთხილებს ჩვენს ხალხს, ჩვენს მორწმუნეებს:

იყავით დაკვირვებულები და ყურადღებიანები:

ნუ დაკარგავთ ჭეშმარიტებას; ნუ დაკარგავთ სარწმუნოებას; მიწიერ საცდურზე ნუ გაცვლით მარადიულ ცხოვრებას, თორემ მერე გვიან იქნება, რადგან უამი ახლო არს...

უპირველეს ყოვლისა, საჭიროა გვერდის სარწმუნოება, მაგრამ არა ნებისმიერი, არამედ ჭეშმარიტი მართლმადიდებელი სარწმუნეობისა, რომელმაც გადაარჩინა ჩვენი წინაპრები, ჩვენი სამშობლო და რომელსაც ადამიანი სასუფეველში უფალთან მიჰყავს...

საუკუნეთა მანძილზე სწორედ ჭეშმარიტი მართლმადიდებელი სარწმუნოების ურყევად დაცვისა და მისი ერთგულებისაკენ მოგვიწოდებდნენ ჩვენი მალაღლირსეული წინაპრები არა მარტო სიტყვით, არამედ საკუთარი ცხოვრების ნეისითაც. რად ღირს თუნდაც წმინდა გიორგი მთაწმინდელის უძვირფასესი სიტყვების გახსენება:

„ვინაიდან ერთი ღმერთი გვიცნობიეს, არლარა უარგვიყოფიეს და არცა ოდეს წვალებასა მიდრეკილ არს ნათესავი ჩუენი და ყოველთა უარისმყოფელთა და მწვალებელთა შევაჩვენებთ და დავსწყევთ. ამას საფუძველსა და ზედა მართლმადიდებლობისასა და მცნებათა და ქადაგებათა ზედა წმიდათა მათ მოციქულთასა მტკიცე ვართ“.

ანდა, რად ღირს გახსენება აღთქმისა, რომელიც სასულიერო და საერო პირებმა დადეს წმ. დავით აღმაშენებელთან ერთად რუის-ურბნისის კრებაზე:

„ქართველთა უბინო სარწმუნოებას რაიმე ბინი არ შეჰხებია, ეს ღმერთმა ნუ ქნას!

არ გეცრუვებით შენ, ჩვენო სინმინდით მშობელო წმინდაო ეკლესია!

არ გაგცემთ შენ, ჩვენო სიამაყე - მართლმადიდებლობავ, რომლისთვისაც არასოდეს გვილაღატნია, რაც მისი შეცნობის ღირსნი გავხდით და რისი მოწმეც ჭეშმარიტებაა.“

იგივე წმ. დავით აღმაშენებელი აღიარებს რა უამრავ ცოდვას, აცხადებს, რომ ერთადერთი, რა-

შიც არასოდეს არ შეუცოდავს, ესაა სარწმუნოება და, რომ მას მართლმადიდებლობისთვის არასოდეს ულაღატნია!

„დალათუ ესრეთ განვხრწენ ყოველი გრძობანი და ყოვლად ხრწნილება ვიქმენ, გარნა არავე აღვიხვენ ხელნი, არცა დავდევ სასოებაი ჩემი ღმრთისა მიმართ უცხოისა, არცა უცხოთესლი რაიმე სარწმუნოებაი სანრთვენელ ვყავ სულსა, გარეშე მისსა, რომელი მასწავეს ღვთისმეტყველთა შენთა“.

ასე რომ, ყურად ვილოთ გაფრთხილება უფლისა ჩვენისა და მაცხოვრისა იესო ქრისტესი, რომელიც წმ. პავლე მოციქულის პირით ებრაელთა მიმართ ეპისტოლედან მოგვიწოდებს, რომ: მივემსგავსოთ ჩვენს ღირსეულ წინაპრებსა და წინამძღვრებს, რომლებიც გვიქადაგებდნენ ღვთის სიტყვას და მივბადოთ მათ რწმენას (ებრ. 13,7).

* * *

მართალია, ეკლესია არსებობს დედამიწაზე, მაგრამ მიმართულია ზეცისკენ - ცათა სასუფეველისკენ - ზეციური ეკლესიისაკენ, იგი ცხოვრობს დროში, მაგრამ სუნთქავს მარადისობით.

როდესაც ტაძარში - ღვთის სახლში შევდივართ, დროიდან შევდივართ მარადისობაში, როდესაც ვტოვებთ ტაძარს, ჩვენ ვბრუნდებით დროში, - ასე რომ, ამ წარმავალ დროშივე უნდა ვისწავლოთ სუნთქვა მარადისობით, სწორედ ეს სუნთქვა - მარადისობის ჟანგბადი აკლია დღეს ყველაზე მეტად ამ პრაგმატულ მერკანტილურ და ნეონარმართულ ეპოქაში თანამედროვე ხელოვნებას, მწერლობას, პოლიტიკას და, საერთოდ, ჩვენი ცხოვრების ყველა სფეროს.

დასასრულს, ახალი აღთქმიდან გავიხსენებ უფლის სიტყვებს, პავლე მოციქულის მიერ გაცხადებულს:

- ვინც ძუნწად თესავს, ძუნწად მოიძკის, ხოლო ის, ვინც კურთხევით თესავს, კურთხევით მოიძკის (1 კორ. 9,6) და სიკეთის სიხარულით გამცემი უყვარს ღმერთს (9,7).

ჩვენი ამქვეყნიური ცხოვრება სწორედ რომ თესვის დროა მომა-

ვალი, მარადიული ცხოვრებისათვის, ხოლო მომავალი ცხოვრება - დროა მომკისა, ანუ მოსავლის აღებისა. დიახ, ის საქმეები, რომელთაც აქ ვიქმთ, თესლია მომავალი ცხოვრებისათვის... „მინა“, რომელიც ვთესავთ ჩვენს სიტყვებსა და საქმეებს, - ჩვენი მოყვასნი არიან. რასაც აქ დავთესავთ, იქ მოვიძკით, ე.ი. რასაც აქ გავაკეთებთ მოყვასთათვის (მოყვასში პირად მტრებსაც ვგვულისხმობთ), იმასვე მივიღებთ ღვთისაგან.

ჭეშმარიტი ქრისტიანები, იქნებიან ისინი სასულიერო თუ საერო პირნი, იშვიათად ტკებებიან ბედნიერებით ამქვეყნად, მაგრამ ისინი ყოველთვის ახსოვს თვით უფალ ღმერთს, - ღმერთი არავის სტოვებს საზღაურისა და ჯილდოს გარეშე...

მამ, სინანულის წმ. საიდუმლოში გულიდან, გონებიდან და სულიდან მოვიკვეთოთ და ამოვიგლიჯოთ უკეთური სიტყვები და საქმეები, როგორც სასულიერო, ისე საერო პირებმა. გავახშიროთ და გავამრავლოთ კეთილ, ღვთისმოსაწონ სიტყვათა და საქმეთა თესვა იმ მინდორში, რომელსაც მოყვასთა სული ჰქვია, რათა როცა უფალი მოვა დიდებით, უნაყოფო ლელვის ხედ არ გამოვჩნდეთ მის წინაშე, რომელიც სიყვარულის მოციქულს, - წმ. იოანე მახარებელს გამოუცხადებს:

- აჰა, მოვალ მალე და ჩემი საზღაური ჩემთან არის, რათა თითოეულს მისი საქმისაებრ მივუზღა.

მე ვარ ანი და ჰაე, პირველი და უკანასკნელი, დასაბამი და დასასრული (აპოკალიფსი 11,12-13).

დაე, ყველა ჩვენთაგანს, როგორც სასულიერო, ისე საერო პირებს ისეთი ღვთისმოსაური ცხოვრებისათვის მიგვეღწიოს, რომ წმ. იოანე ღვთისმეტყველთან ერთად მიგვეგოს უფლისათვის:

- ამინ! ჰე, მოდი, უფალო იესო!

ვიღვანოთ, ვიბრძოლოთ ღვთის ნებისადმი სრული მინდობით, წარვსტაცოთ ჩვენი თავი ცოდვებში, ბოროტებაში ჩაფლულ ნუთისოფელსა და ნუთისოფლის, ანუ ამაოების მთავარს და, როგორც წმინდა დავით აღმაშენებლის მემატია-ნე იტყოდა, ჩვენი თავი მთლიანად „შევასაკუთროთ ღმერთს“.